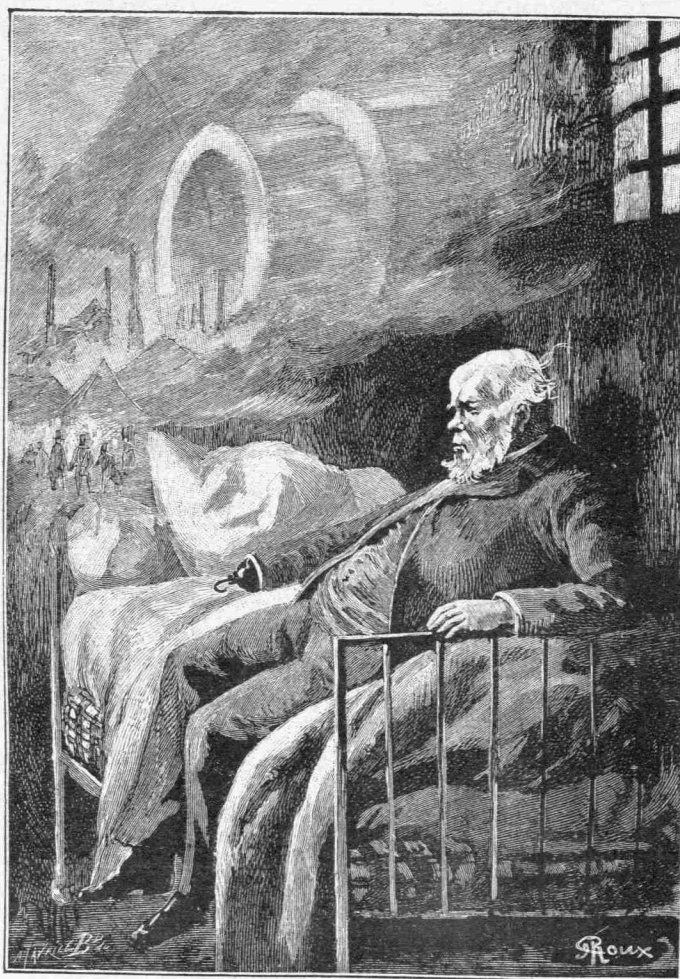

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

Συνέχεια· ἴδε σελ. 312

Ὅθεν μετὰ σύσκεψιν τῶν ἐπιτρόπων, ἀπόλυτος ἄδεια ἐχορηγήθη εἰς τὴν μίστρες Εὐαγγελίαν Σκόρβιτ νὰ ἐπισκέπτηται τὸν δεσμώτην κατὰ βούλησιν. Μήπως καὶ αὕτη δὲν ἡπειλεῖτο ἐξίσου, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ κάτοικοι τῆς σφαίρας, ἐκ τῆς παλινδρομίας τοῦ τεραστίου τηλε-

Ἄν οὗτος ἐπέθετο ἐπὶ τέλους νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν, ἂν συγκατετίθετο νὰ φανερῶσιν τὸ μέρος εἰς ὃ ὁ πρόεδρος Βαρδικᾶν καὶ ὁ λοχαγὸς Νίκολ — μετὰ τοῦ πολυαριθμοῦ προσωπικοῦ ὅπερ βεβαιότατα οὗτοι εἶχον ἤδη προσλάβῃ, — ἡσυχολοῦντο εἰς τὰς προπαρασκευάς, θὰ ἦτο ἀκόμη

Ὁ Ι. Τ. Μάστων ἐν τῇ φυλακῇ.

βόλου; Μήπως τὸ πολυτελὲς μέγαρόν της ἦτο πλειότερον ἐξησφαλισμένον ἀπὸ τῆς καταστροφῆς, ἅψ' ὅσον ἦσαν αἱ καλύβαι τῶν ἀσήμεων κυνηγῶν ἢ αἱ βιγουνάμαι τῶν ἰθαγενῶν Ἰνδῶν; Μήπως καὶ ἡ ὑπαρξίς αὐτῆς τῆς ἰδίᾳς δὲν ἐκινδύνευεν ὡς ἡ τοῦ τελευταίου Σαρμογέτου, ἡ τοῦ εὐτελεστάτου κατοίκου τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ; Τοὺς λόγους τούτους ὑπέδειξεν εἰς τὴν μίστρες Εὐαγγελίαν Σκόρβιτ ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς, παρακαλέσας αὐτὴν νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ι. Τ. Μάστωνος ἐπιτρολήν της.

καιρὸς νὰ τοὺς ἀναζητήσωσι, ν' ἀνέυρωσι τὰ ἔχνη των καὶ νὰ θέσωσι τέρμα εἰς τὴν ἀγωνίαν, τὴν φρίκην καὶ τὸν πανικὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ μίστρες Εὐαγγελία Σκόρβιτ εἶχε λοιπὸν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὴν εἰρκτὴν, τοῦτο δὲ ἱκανοποιεῖ τὸν διακαέστατον πόθον της, ὅστις ἦτο νὰ ἐπανίδῃ τὸν Ι. Τ. Μάσωνα, ὃν αἱ ἀστυνομικαὶ χεῖρες εἶχον βαρβάρως ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς εὐμαρείας τῆς ἐπαύλειος αὐτοῦ.

Οἰκτρῶς ὅμως παρεγνώριζον τὴν ἰσχυρὰν φύσιν τῆς Εὐαγγελίας, ὑπολαβόντες αὐτὴν δούλην τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν! Ἐδέχθη μὲν

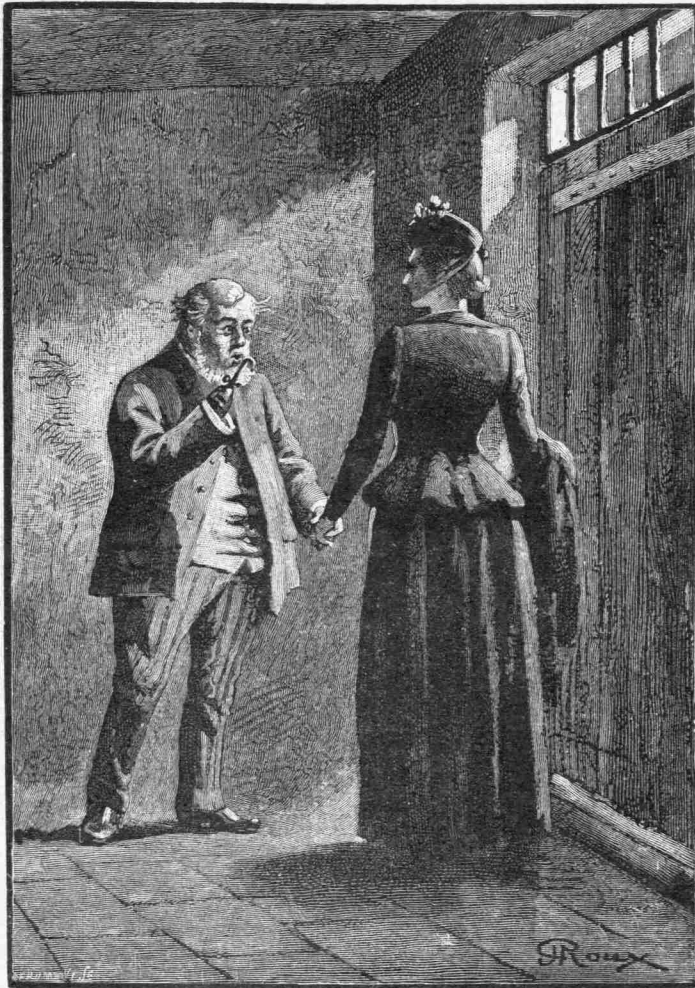
τὴν παράκλησιν τοῦ προέδρου τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ τὴν 9 Ἀπριλίου ὅτε τὸ πρῶτον ἡ μίστρες Εὐαγγελία Σκόρβιτ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ Ι. Τ. Μάστων, ἂν ἀδιάκριτον οὐς ἤθελε προσκολληθῇ ἐπὶ τῆς θύρας, ἰδοὺ τί ἤθελεν ἀκούσῃ οὐχὶ βεβαίως ἄνευ ἐκπλήξεως:

« Σᾶς ἐπαναβλέπω τέλος πάντων, ἀγαπητὲ Μάστων!

ἐπιρροῆς τὴν ὑποίαν ἀπεριόριστος συμπάθεια ἔχει ἐπὶ τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου!

— Πῶς!... τί!... Εὐαγγελία! ἀνέκραξεν ὁ Ι. Τ. Μάστων. Συγκατετέθητε νὰ μοῦ δώσητε τοιαύτας συμβουλὰς; Ἐφαντάσθητε καὶ πρὸς στιγμὴν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ προδώσω τοὺς συναδέλφους μου;

— Ἐγὼ; ἀγαπητὲ Μάστων! Τόσον κακῶς λοιπὸν με ἐκτιμᾶτε; Ἐγὼ! Νὰ σᾶς παρακαλέσω

Οὕτω περίπου ἐπερατοῦτο ἑκάστοτε ἡ συνδιάλεξις (σελ. 301).

— Σεῖς ἰδῶ, μίστρες Σκόρβιτ;

— Ναί, φίλε μου, ὕστερον ἀπὸ χωρισμὸν τεσσάρων ἐβδομάδων, τεσσάρων μακρῶν ἐβδομάδων...

— Ἀκριβῶς εἴκοσι ὀκτὼ ἡμερῶν, πέντε ὥρων καὶ τεσσαράκοντα πέντε λεπτῶν, ἀπήντησεν ὁ Ι. Τ. Μάστων, κυττάζας τὸ ὥρολόγιόν του.

— Τέλος πάντων, ἀνταμώσαμεν πάλιν!..

— Ἀλλὰ πῶς σᾶς ἀφῆκαν νὰ εἰσέλθητε ἰδῶ, ἀγαπητὴ κυρία Σκόρβιτ;

— Ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ γείνη χρῆσις τῆς

νὰ θυσιάσετε τὴν τιμὴν σας καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν προσωπικὴν σας ἀσφάλειαν! Ἐγὼ! Νὰ σᾶς ὠθήσω εἰς πράξιν ἣτις θὰ ἦτο τὸ στίγμα βίου ἀφιερωθέντος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰς ὑψηλὰς θεωρίας τῆς ἀνωτέρας μηχανικῆς!...

— Δόξα σοι ὁ Θεός!.. μίστρες Σκόρβιτ! Βλέπω εὐχαρίστως ὅτι οὐδόλως μετεβλήθη ὁ χαρακτήρ τῆς γενναίας μετόχου τῆς ἐταιρίας μας! Ὅχι! Οὐδέποτε ἀμφέβαλα περὶ τῆς γενναιοφυχίας σας!

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὲ Μάστων,

— Τὸ ἐπ' ἐμοὶ προτιμῶ νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ κοινολογήσω τὸ ἔργον μου, ν' ἀποκαλύψω τὸ μέρος ὅπου πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ θαυμασία ἀπόπειρά μου, νὰ πωλήσω οὕτως εἰπεῖν τὸ μυστικὸν ὑπὲρ εὐτυχῶς ἡδυνήθην ν' ἀποκρύψω εἰς τὰ μυχιαίτατά μου καὶ νὰ διευκολύνω εἰς τοὺς βαρβάρους τούτους τὴν καταδιώξιν τῶν φίλων μου καὶ τὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν αἰτινες καὶ δόξαν καὶ πλοῦτη θὰ μᾶς φέρωσιν! ὅχι, ποτέ!

— Μεγαλόψυχε Μάστων! » ἀνέκραξεν εἰς ἀπάντησιν ἡ μίστρις Εὐαγγελία Σκόρβιτ.

Πόσον καλῶς συνεννοοῦντο τὰ δύο ταῦτα ὄντα ἄτινα ὁ αὐτὸς ἐνθουσιασμός — ἀλλὰ καὶ ἡ αὐτὴ παράνοια — ἀρρήκτως συνέδεον!

« Ὅχι! ποτέ δὲν θὰ μάθωσι τὸ ὄνομα τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον οἱ ὑπολογισμοί μου προσδιώρισαν καὶ τὸν ὁποῖον ἐντὸς ὀλίγου μέλλει ν' ἀπαθανάτισῃ ἡ φήμη, προσέθηκεν ὁ I. T. Μάστων. Ἄς μὲ φονεύσουν, ἂν θέλουν, τὸ μυστικὸν μου ὅμως δὲν θὰ τὸ ἀποσπάσουν!

— Ἄς φονεύσουν καὶ ἐμέ μαζὶ σας! ἀνέκραξεν ἡ μίστρις Εὐαγγελία Σκόρβιτ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ μείνω βωβή....

— Εὐτυχῶς, ἀγαπητὴ Εὐαγγελία, ἀγνοοῦν ὅτι τὸ μυστικὸν αὐτὸ τὸ γνωρίζετε καὶ σῆς!

— Πιστεύετε λοιπόν, ἀγαπητὲ Μάστων, ὅτι θὰ ἤμην ἱκανὴ νὰ τὸ κοινολογήσω, διότι δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ ἀνὴρ! Νὰ προδώσω τοὺς συναδέλφους μου καὶ σᾶς!... ὅχι, φίλε μου, ὅχι! Κεὶ ἂν διεγείρωσιν οἱ Φιλισταῖοι αὐτοὶ ἐναντίον σας τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ ἂν ὁ κόσμος ὁλόκληρος εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς φυλακῆς ταύτης διὰ νὰ σᾶς κκοποιήσῃ, οὐδεὶς θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ εὐρίσκωμαι τότε πλησίον σας διὰ νὰ ἔχωμεν τοῦλάχιστον τὴν παρηγορίαν ν' ἀποθάνωμεν ὁμοῦ!...»

Ὅποιαν δὲ ὁ I. T. Μάστων ἡδύνατο νὰ ὀνειρευθῇ γλυκυτέραν παρηγορίαν, — ἂν ποτε τὸ τοιοῦτον δύναται νὰ κληθῇ παρηγορία, — ἡ ν' ἀποθάνῃ εἰς τὰς ἀγκαλάς αὐτάς; τῆς μίστρις Εὐαγγελίας Σκόρβιτ;

Οὕτω περίπου ἐπερατοῦτο ἕκαστοτε ἡ συνδιάλεξις, ὡσάκις ἡ ἐξαίρετος αὕτη γυνὴ ἤρχετο εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ δεσμώτου.

Ὅταν δὲ τὰ μέλη τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς φυσικῶς ἀνυπομονοῦντα ἡρώτων αὐτὴν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐπισκέψεών της:

« Τίποτε ἀκόμη! ἀπῆντα. Ἴσως μὲ τὸν κχιρὸν θὰ κατορθώσω ἐπὶ τέλους....»

Ἦ γυναικεῖα πονηρία!

Μὲ τὸν καιρὸν! ἔλεγεν, ἀλλ' ὁ καιρὸς οὗτος ἐθαδίζε γιγαντιαίους βήμασιν. Αἱ ἐβδομάδες διήρχοντο ὡς ἡμέραι, αἱ ἡμέραι ὡς ὥραι καὶ αἱ ὥραι ὡς λεπτά!

Ὁ Μαῖος ἐφθασεν ἤδη καὶ ἐν τούτοις ἡ μί-

στρες Σκόρβιτ οὐδὲν εἶχεν ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ I. T. Μάστωνος. Ἀφοῦ δὲ καὶ ἡ τόσον ἰσχυρὰ ἐπιρροή τῆς γυναικὸς ταύτης εἶχε ναυαγήσῃ, οὐδεὶς ἄλλος ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Ὡφειλον λοιπὸν μετ' ἐγκαρτερήσεως ν' ἀναμύνωσι τὴν τρομερὰν καταστροφὴν χωρὶς νὰ εἶναι δυνάτουν νὰ ἐξευρεθῇ μέσον ἀποτροπῆς;

Ὅχι!... ἡ ἐγκαρτέρησις εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶνε ἀτοπώτατη! Ὅθεν οἱ πληρεξούσιοι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ἀπέβησαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπαιτητικοί, ἀγῶν δ' ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν συνεκροτεῖτο αὐτῶν καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, καθ' ὧν εἶχον στρέψῃ ἤδη τὰ βέλη των. Καὶ αὐτὸς ὁ φλεγματικὸς Ἰακώβος Γιάνσεν μετ' ὅλην τὴν ὁλλανδικὴν ἀπάθειάν του, ἠνώχλει τοὺς ἐπιτρόπους δι' ἀπαύστων ἐλέγχων καὶ μομφῶν. Ὁ συνταγματάρχης Βόρις Καρκῶφ ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ γραμματέως τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς, τραυματίσας ἐλαφρῶς κατὰ τὴν μονομαχίαν τὸν ἀντίπαλόν του. Ὁ δὲ ταγματάρχης Δονελλὰν δὲν ἐμονομάχησε μὲν οὔτε διὰ πυροβόλου οὔτε δι' ἀγχεμάχου ὅπλου, διότι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἐναντίον πρὸς τὰ βρεττανικὰ ἔθιμα, ἀλλ' ὅμως ἀντήλλαξεν, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ γραμματέως του Δῆν Τούδριγκ, δωδεκάδας τινὰς γενναίων γρονθοκοπημάτων, ἐν κανονικῷ ἀγῶνι πυγμαχίας πρὸς τὸν Οὐίλλιαμ Σ. Φόρστερ, τὸ νευρόσπαστον τῆς Ἐκμεταλλευτικῆς τοῦ Β. Πόλου Ἐταιρίας, ὅστις ὅμως οὐδὲν ἀπολύτως ἐγίνωσκεν ἐξ ὅλης τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Τῷ ὄντι δ' ὅλος ὁ κόσμος ἐφαίνετο συνασπισθεὶς ὅπως ἐπιρρίψῃ εἰς τοὺς Ἀμερικανούς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων ἐνός τῶν ἐνδοξοτέρων συμπολιτῶν των, τοῦ Ἰμπεῦ Βαρβικάν. Ἐγίνετο δὲ λόγος πλέον περὶ ἀνακλήσεως τῶν παρὰ τῇ ἀσυνέτῳ κυβερνήσει τῆς Βαρβικάντος διαπεπιστευμένων πρεσβευτῶν καὶ περὶ κηρύξεως τοῦ πολέμου.

Ταλαίπωροι Ἀμερικανοί! Καὶ τί ἄλλο καλότερον ἤθελον παρὰ ν' ἀνακαλύψωσι τὰ ἔχνη τῆς ἑταιρίας Βαρβικάν καὶ Σας; Εἰς μάτην ἀπεκρίνοντο ὅτι αἱ Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ αὐτῆς τῆς Ὁκεανίας, εἶχον παρ' αὐτῶν ἀπόλυτον ἐξουσίαν νὰ συλλαβῶσι τὰ μέλη τῆς ἑταιρίας ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκοντο, εἰς μάτην ἀνωμολόγουν τὴν ἀδυναμίαν των εἰς τὸ ν' ἀνακαλύψωσι τὸ μέρος ὅπου ὁ πρόεδρος Βαρβικάν καὶ ὁ συναδέλφός του ἡσυχολοῦντο εἰς τὰς προπαρασκευὰς τῆς ἀποτροπαίου αὐτῶν ἐπιχειρήσεως. Εἰς ταῦτα οὔτε κἂν ἀκρόασις ἐδίδοτο ὑπὸ τῶν ξένων Δυνάμεων, αἰτινες στερεοτύπως ἀπῆντων:

« Ἐχετε εἰς χεῖράς σας τὸν συνένοχόν των I. T. Μάστων! Αὐτὸς γνωρίζει πᾶν ὅ, τι ἀπαιτεῖται νὰ μαθῶμεν περὶ τοῦ Βαρβικάν! Ἀναγ-

κάσπατέ τον λοιπόν νά ὁμιλήσῃ, αὐτὸν τὸν I. T. Μάστων! »

Νὰ ἐξαναγκασθῇ ὁ I. T. Μάστων νά ὁμιλήσῃ! Ἀλλὰ θὰ ἦτον εὐκολώτερον ἴσως ν' ἀποσπάσῃ μιὰν λέξιν ἐκ τοῦ στόματός τοῦ Θεοῦ τῆς σιωπῆς Ἀρποκράτους ἢ τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ πρώτου κωφαλάλου τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ διδασκαλείου τῶν κωφαλάλων!

Τότε δέ, κορυφωθείσης μετὰ τῆς γενικῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς ἀγανακτήσεως, εὐρέθησαν πρακτικοί τινες ἄνδρες, οἵτινες ὑπέμνησαν ὅτι αἱ βχάσται τοῦ μέσου αἰῶνος εἶχον καὶ τὰ καλὰ των, καὶ ὅτι ὁ ἔνορκος δῆμιος, ἡ ποδοκάκη, ἡ διὰ τῆς διλαβίδος θλίψις τῶν μαστῶν, ὁ ἀνκαλυμμένος μόλυβδος, ἡ στρέβλη, ἡ διὰ τοῦ ὕδατος ἀνάκρισις, τὸ ζέον ἔλαιον, ὁ σχοινισμός ἡδύναντο νά λύσῃσι καὶ τὴν ἐγκρατεστάτην γλῶσσαν. Διὰ τὰ τάχα νά μὴ γείνη χρῆσις τῶν μέσων τούτων τὰ ὅποια ἡ δικαιοσύνη ἄλλοτε δὲν ἐδίσταζε νά ἐφαρμόζῃ εἰς περιστάσεις ἀπείρως ἐλαφροτέρας καὶ ἐπὶ ὑποθέσεων ἰδιωτικῶν αἵτινες πολὺ ὀλίγον ἐνδιέφερον τὰ πλήθη;

Ἀλλὰ, ὀφείλομεν νά ὁμολογήσωμεν, τὰ μέσα ταῦτα δικαιολογούμενα ὑπὸ τῶν ἡθῶν ἄλλης ἐποχῆς δὲν ἡδύναντο νά ἐφαρμοσθῶσι περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, διακρινόμενου ἐπὶ ἡπιότητι καὶ ἀνοχῇ, αἰῶνος χαρακτηριζομένου ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ, αἰῶνος καθ' ὃν ἐγένετο ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἐπαναληπτικοῦ πυροβόλου, τῆς σφαίρας τῶν ἐπτὰ χιλιοστομέτρων καὶ τοῦ μυθώδους ἐντάσεως ῥίμματος, αἰῶνος τέλος ὅστις παραδέχεται εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις τὴν χρῆσιν ὀβιδῶν πεπληρωμένων διὰ μεληνίτιδος, ῥοδουρίτιδος, βελλίτιδος, παγκλαστίσιδος, μιγανίτιδος καὶ πολλῶν ἄλλων οὐσιῶν εἰς ἔτις. Αἵτινες ὅμως, ἀληθῶς, εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι τῆς μελιμελονίτιδος.

Ὅθεν ὁ I. T. Μάστων οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον νά ὑποβληθῇ εἰς τὰς βασάνους τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως· μόνη δ' ἐλπὶς ἀπέμεινεν αὐτῇ, ὅτι ἡ κατανόω ἐπὶ τέλους οὗτος τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης του, θὰ ἔλυεν ἴσως τὴν σιωπὴν ἢ, τοῦτου ἀρνούμενου, θ' ἀπεκάλυπτε τὰ πάντα ἡ τύχη ἀντ' αὐτοῦ.

II'.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ὁ I. T. Μάστων δίδει ἀπάντησιν ἀληθῶς ἐπικὴν.

Ὁ χρόνος ἐν τούτοις παρήρχετο καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αἱ ἐργασίαι τὰς ὁποίας ὁ πρόεδρος Βαρβικᾶν καὶ ὁ λοχαγὸς Νίκολ ὑπὸ περιστάσεις παραδόξους ἐξετέλουν, ἄγνωστον ποῦ, ἐπροχώρουν ἐπίσης.

Πῶς ὅμως κατωρθοῦτο, ἐπιχειρήσεις ἀπαιτοῦσα τὴν ἴδρυσιν μεγάλων ἐργοστασίων, τὴν κατασκευὴν καμίνων ἱκανῶν νά χύσῃσι τηλεβόλον κατὰ ἐν ἑκατομμύριον φορὰς μείζον τοῦ τη-

λεβόλου τῶν εἰκοσιεπτὰ ὕφεκτομέτρων καὶ βλήμα βάρους ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδων τόννων, τὴν στρατολογίαν χιλιάδων ἐργατῶν, τὴν μεταφορὰν αὐτῶν καὶ τὴν ἄσκησιν, πῶς κατωρθοῦτο τοιαύτη ἐπιχειρήσις νά διαφεύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων; Εἰς ποῖον ἀπόκρυφον μέρος τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου ἡ ἐταιρία Βαρβικᾶν καὶ Σα ἡδυνήθη νά ἐγκαθιδρυθῇ χωρὶς νά διαγείρῃ τὴν περιέργειαν τῶν πέριξ κατοίκων; Εἰς ἔρημόν τινα ἄρα γε νῆσον τοῦ Εἰρηνικοῦ ἢ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὤκεανοῦ; Ἀλλ' ἐρημοὶ νῆσοι δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἀφότου οἱ Ἀγγλοὶ τὰς κατέλαβον ὅλας, ἐκτὸς ἂν ἡ νέα ἐταιρία ἀνεκάλυψεν ἐπιτήδεας τοιαύτην τινὰ νῆσον. Νὰ ὑποτεθῇ δὲ ὅτι αὕτη εἶχε στήσῃ τὰ μηχανήματα τῆς εἰς σημειῶν τι τῶν ἀρκτικῶν καὶ ἀνταρκτικῶν χωρῶν, ἦτο ὅλως παράλογον· διότι ἀκριβῶς διὰ νά προσεγγίσῃ τὰ ὑψηλὰ ταῦτα πλάτη, ἡ Ἐκμεταλλευτικὴ τοῦ Β. Πόλου Ἐταιρία ἀπεπειρατο νά τὰ μετατοπίσῃ.

Ἡ ἀναζήτησις ἄλλως τοῦ προέδρου Βαρβικᾶν καὶ τοῦ λοχαγοῦ Νίκολ ἀνὰ μέσον τῶν ἡπείρων τούτων καὶ τῶν νήσων, ἔστω καὶ εἰς τὰ προσιτότερα αὐτῶν μέρη, θὰ ἦτο αὐτόχρημα καταισπονία. Τὸ κατασχεθὲν σημειωματᾶριον τοῦ γραμματέως τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου ἀνέφερε ῥητῶς ὅτι ἡ βολὴ ἐμελλε νά ῥιφθῇ σχεδὸν ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ. Ἀλλ', ὡς γνωστόν, ἡ γραμμὴ αὕτη διέρχεται διὰ χωρῶν κατοικησίμων, ἂν οὐχὶ κατωκημένων ὑπ' ἀνθρώπων εὐμοιρῶντων πολιτισμοῦ τινος. Ὅθεν ἂν οἱ πειραματισταὶ οὗτοι ἐγκατεσταθῇσαν πράγματι περὶ τὴν Ἰσημερινὴν γραμμὴν, δὲν ἡδύναντο νά εἶνε οὔτε εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς Περουβίας καὶ τῆς Βρασιλίας, οὔτε εἰς τὰς νήσους τῆς Σουήδης, ἤτοι τὴν Σουμάτραν καὶ τὴν Βόρνεον, οὔτε εἰς τὸ πολύννησον τῶν Κελεβείων, οὔτε εἰς τὴν Νέαν Γουινέα, ὅπου παρομοία ἐπιχειρήσεις ἦτο ἀδύνατον νά διεξαχθῇ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν κατοίκων αὐτῶν. Πιθανώτατα ἐπίσης δὲν ἡδύνατο αὕτη νά τηρηθῇ μυστικὴ καθ' ὅλον τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν μεγάλων λιμνῶν, ἣν διέρχεται ὁ Ἰσημερινός. Ὑπελείποντο ἀληθῶς νῆσοι τινες αἱ Μελιδίβαι ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὤκεανῷ, αἱ τοῦ Ναυαρχείου, αἱ τῶν Χριστογέννων, αἱ Γαλαπάγχοι ἐντῷ Εἰρηνικῷ, ἡ Σάν Πέδρω ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὤκεανῷ Ἀλλ' αἱ ἐκεῖθεν ληφθεῖσαι πληροφορίες οὐδὲν ἰδιαίτερον ἐξηκριβώσαν· ὡς ἐκ τούτου αἱ ἀόριστοι εἰκασίαι εἰς ἃς κατ' ἀνάγκην περιωρίζοντο, πολὺ ὀλίγον συνετέλουν εἰς τὸ νά κατευνάσῃσι τὸν παγκόσμιον τρόπον.

Τὶ δὲ ἐσκέπτετο περὶ ὅλων τούτων ὁ Ἀλκείδης Διεπερῆς; Πυρέστων ἐξ ἀνυπομονησίας ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, ἐφρναζέτο ἀπαύστως τὰς

διαφόρους συνεπείας τοῦ προβλήματος τούτου. Ἡ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ Νίκολ ἐφεύρεσις ἐκρηκτικῆς οὐσίας τηλικαύτης δυνάμεως, ἡ κατασκευὴ τῆς μελιμελονιτίδος ταύτης ἐχούσης ἐκτακτικὴν δύναμιν τρεῖς ἢ τέσσαρες χιλιάδας φορὰς μείζονα τῶν ἰσχυροτάτων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, καὶ πέντε χιλιάδας ἐξακοσίας φορὰς ἰσχυροτέραν τῆς συνήθους πυρίτιδος, ἦσαν μὲν ταῦτα πολὺ ἐκπληκτικά, καὶ μάλιστα πολὺ «ἐκρηκτικά» ὡς ἔλεγεν ὁ Ἀλκείδης, ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν ἦσαν καὶ ἀδύνατα! Ἀγνωστον εἶνε τί ἐπιφυλάττει ἀκόμη τὸ μέλλον εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης προόδου ὅπερ θὰ ἐπιτρέψῃ ἴσως ἡμέραν τινὰ τὴν ἐξ οἰαςδὴποτε ἀποστάσεως καταστροφὴν ὁλοκληρῶν στρατιῶν. Ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τὴν μετατόπισιν τοῦ γηίνου ἄξονος μέλουνσαν νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς παλινδρομίας τηλεβόλου ὁ ἄλλος μηχανικὸς δὲν ἐξεπλήσσετο περισσότερο. Ὅθεν στρέφων κατὰ διάνοιαν τὸν λόγον πρὸς τὸν πρωτοεργὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἔλεγεν:

«Εἶναι πρῶτον, Βαρβικᾶν πρόεδρε, ὅτι καθ' ἐκάστην ἡ Γῆ αἰσθάνεται τὸν ἀντίκτυπον ὅλων τῶν κλονισμῶν ὅσοι συμβαίνειν εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της! Εἶναι βέβαιον ὅτι ὅταν ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀνθρώπων διασκεδάζουσιν ἐξαποστελλόντες κατ' ἀλλήλων χιλιάδας σφαιρῶν βάρους χιλιογράμμων τινῶν ἢ ἑκατομύρια σφαιρῶν βάρους ὀλίγων γραμμαρίων καὶ μάλιστα ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον, ἂν ἀγαπάτε, ὅταν βαδίζω ἢ ὅταν πηδῶ ἢ ὅταν ἐκτείνω τὸν βραχίονά μου ὡς καὶ ὅταν αἰματωσφαιρίδιόν τι ἀνακινεῖται εἰς τὰς φλέβας μου, ὅλα ταῦτα ἐπενεργοῦν ἐπὶ τοῦ ὄγκου τοῦ πλανήτου μας! Ὅθεν ἡ τεραστία μηχανή σου εἶναι ἱκανὴ νὰ παραγάγῃ τὸν ζητούμενον κλονισμόν. Ἀλλὰ, μὰ τὴν τετραγωνικὴν ῥίζαν, ὁ κλονισμὸς σου οὗτος θ' ἀρκέσῃ νὰ μετατοπίσῃ τὴν Γῆν; Αἶ! πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω!... ἀπὸ τὰς ἐξισώσεις αὐτοῦ τοῦ ἡλιθίου Μάστωνος ἀποδεικνύεται καὶ τοῦτο καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα!»

Τφόντι ὁ Ἀλκείδης Δισπερῆς ἀνεπιφυλάκτως ἐθαύμαζε τοὺς εὐφυεῖς ὑπολογισμοὺς τοῦ γραμματέως τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου, τοὺς δὲ τοιοῦτος τὰ μέλη τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς προθύμως ἀνεκοίνουν εἰς πάντα, ὅστις ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ τοὺς ἐννοήσῃ. Ὁ δὲ Ἀλκείδης Δισπερῆς ὅστις ἀνεγίνωσκε τοὺς ἀλγεβρικοὺς τύπους, ὡς νὰ ἦσαν ἄρθρα ἐφημερίδων, εὕρισκεν ἀνέκφραστον θέλητρον εἰς τὴν μελέτην τῶν ὑπολογισμῶν τούτων.

Ἄλλ' ὑπῆρχεν ὁ μέγας κίνδυνος τῆς γενικῆς ἀναστατώσεως. Ἄν αὕτη ἐπῆρχετο, ὅποιαι καταστροφὰι ἐμελλον νὰ συσσωρευθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡμετέρου πλανήτου! Κατακλυσμοί, ἀνατροπαὶ πόλεων, κλονισμοὶ ὁρέων, ἀπώ-

λαιαι ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ὁρητικαὶ μετακινήσεις ὑδατίνων ὄγκων θὰ ἦσαν αἱ φρικώδεις συνέπειαι τούτου, ὡς ἂν σεισμὸς ἀσυγκρίτου σφοδρότητος ἤθελε κλονήσῃ τὴν γῆν σύμπασαν.

«Ἄν τοῦλάχιστον, ὑπετονθόρυζεν ὁ Ἀλκείδης Δισπερῆς, ἡ ἀναθεματισμένη αὕτη πυρίτις τοῦ λοχαγοῦ Νίκολ, δὲν ἦτο τόσον ἰσχυρά, ὑπῆρχε κάποια ἐλπίς ὅτι τὸ βλήμα θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν Γῆν, εἴτε ἐμπρὸς τοῦ σημείου τῆς βολῆς, εἴτε καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀφοῦ ἤθελε κάμῃ τὸν γῦρον τῆς σφαίρας. Καὶ τότε διὰ τῆς συγκρούσεώς του τὰ πάντα εἰς ὀλίγον σχετικῶς διάστημα χρόνου, θὰ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν θέσιν των, μὲ μερικὰς ὅμως καταστροφὰς! Ἀλλὰ, ποῦ 'ς τὸ διάβολο! Μὲ τὴν μελιμελονιτίδα των αὐτὴν, τὸ βλήμα θὰ διαγράψῃ μέρος ὑπερβολῆς καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς τὴν Γῆν νὰ τῆς ζητήσῃ συγχώρησιν διὰ τὴν ἐνόχλησιν, καὶ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν θέσιν της!»

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Ἀλκείδης ἐχειρονόμει ὡς σηματολόγος, ἀπειλῶν νὰ καταθραύσῃ τὰ πάντα ἐντὸς ἀκτίνος δύο μέτρων.

Εἶτα ἐπανελάμβανεν:

«Καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃς ποῦ θὰ τραβήξουν αὐτοὶ οἱ ἀλιτῆριοι! Ἄν τὸ εἴξουρον θὰ μοῦ ἦτο εὐκολον νὰ προσδιορίσω ἁμέσως τοὺς μεγάλους κύκλους τῆς γῆς ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀνισοσταθμία τῶν ὠκεανῶν θὰ εἶνε ἀσήμαντος, ὡς καὶ ἐπὶ τίνων σημείων θὰ φθάσῃ τὴν μεγαλειτέραν αὐτῆς ἔντασιν. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προειδοποιηθῶσιν οἱ ἀνθρώποι διὰ νὰ μετοικήσωσιν ἐγκαίρως πρὶν ἢ ἀνατρεπῶσιν αἱ πόλεις των καὶ αἱ οἰκίαι πέσωσιν εἰς τὰ κεφάλια των! Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν γνωρίσωμεν αὐτὸν τὸν τόπον;»

Καί, ἐπιθέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν κοσμουσῶν τὸ φαλακρὸν κράνιον τοῦ ὀλίγων τριχῶν.

«Φοβοῦμαι, προσέθετεν, ὅτι αἱ συνέπειαι αὐτοῦ τοῦ κλονισμοῦ θὰ εἶνε περισσότερον πολὺπλακοὶ ἀφ' ὅσον τοὺς φαντάζονταί! Διατὶ τάχα τὰ ἡφαίστεια νὰ μὴ ἐπωφεληθῶσι τῆς περιστάσεως καὶ ν' ἀρχίσωσιν ἀτελευτήτους ἐκρήξεις καὶ νὰ μὴ ἐκβάλωσι ὡς ναυτιῶντες ἐπιβάται, ὅλας τὰς εἰς τὰ σπλάγγνά των ὑποτειμένους ὕλας; Τί δὲ θὰ συμβῇ ἂν μέρος τῶν ὠκεανῶν κταρραγῇ ἐντὸς τῶν κρατήρων τῶν ἡφαιστείων τούτων; Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ! ἀλλὰ δυνατόν νὰ ἐπέλθωσιν ἐκ τούτων ἐκρήξεις ἱκαναὶ ν' ἀνατιναχθῶσιν εἰς τὸν ἀέρα τὴν γηίνην μηχανήν! Καὶ αὐτὸς ὁ διάβολο — Μάστων νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν βουθαμάρα του! νὰ παίζῃ μὲ τὸν πλανήτην μας, ὁ κατεργάρης, καὶ νὰ σοῦ τραβᾷ φίλαις καραμπόλαις εἰς τὸ μπιλλιάρδο τοῦ σύμπαντος!»

Οὕτω διελογίζετο ὁ ἡμέτερος Ἀλκείδης. Τὰς φοβερὰς δὲ ταύτας εἰκασίας δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπαναλάβωσι καὶ νὰ συζητήσωσιν αἱ ἐφημερί-

δες τῶν δύο Κόσμων. Ἀπέναντι τῆς γενικῆς ἀνατροπῆς ἥτις θὰ ἐπῆρχετο ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Βαρδικάν, τί ἦσαν οἱ τυφῶνες, αἱ πλημμύραι, οἱ κατακλυσμοί, ἅτινα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καταστρέφουσιν στενὴν τινα λωρίδα τῆς γῆς; Ἐκ τῶν μερικῶν τούτων καταστροφῶν ἀπόλλυνται, εἶναι ἀληθές, χιλιάδες τινές ἀνθρώπων ἀλλ' οἱ ἀπειράριθμοι ἐπιζῶντες μόλις αἰσθάνονται διαταραττομένην τὴν ἡσυχίαν των! Διὸ ἐφ' ὅσον ἡ μοιραία ἡμέρα προσήγγιζεν, ὁ τρόμος κατελάμβανε καὶ τοὺς γενναιοτάτους. Οἱ ἱεροκλήρυκες τὴν εὐρον καλὰ, ἔχοντες θέμα τῶν διδασκῶν των τὸ προσεγγίζον τέλος τοῦ κόσμου. Ἦτο ὡς νὰ ἐπανῆλθον οἱ ἀπαίσιοι ἐκεῖνοι χρόνοι τοῦ χιλιοστοῦ ἔτους, καθ' ὃ οἱ τότε ζῶντες ἐφαντάσθησαν ὅτι ἐμελλον νὰ ριφθῶσιν εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν νεκρῶν.

Ἄς ἀναμνησθῶμεν τῶντι τι εἶχε συμβῆ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους. Οἱ λαοὶ βασιζόμενοι τότε ἐπὶ τινος χωρίου τῆς Ἀποκαλύψεως ἐπίστευσαν ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς τελευταίας κρίσεως ἦτο ἐγγύς, καὶ ἀνέμενον νὰ ἴδωσιν ἐμφανιζόμενον, μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τῆς Γραφῆς προρρηθέντων σημείων ὀργῆς, καὶ τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας, τὸν Ἀντίχριστον.

« Κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ δεκάτου αἰῶνος, διηγείται ὁ Ἑρρίκος Μαρτέν, ἀσχολία, διασκεδάσεις, συμφέροντα, τὰ πάντα σχεδὸν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν εἶχον καταπαύση. Διατί, ἔλεγον, νὰ προνοῶμεν περὶ τοῦ μέλλοντος τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον δεν θὰ ὑπάρχη; Ἄς ἀνχολογηθῶμεν μᾶλλον τὴν αἰωνιότητα, ἥτις αὖριον ἄρχεται! Καὶ περιοριζόμενοι εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀπολύτων καὶ ἀμέσων ἀναγκῶν, ἐκκληροδότου τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς οἴκους των εἰς τὰ μοναστήρια, ὅπως εὕρωσι προστατάς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὅπου μετ' ὀλίγον θὰ εἰσῆρχοντο. Πολλὰ τῶν δωρητηρίων τούτων ἄρχονται διὰ τῶν ἀκλούθων λέξεων. « Ἐγγίζοντος τοῦ τέλους τοῦ κόσμου καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐπικειμένης... » Ὅτε τὸ τέρμα τοῦ χρόνου ἐπῆλθεν, οἱ λαοὶ σωρηδὸν ἐπλήρωσαν τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους, ἐκεῖ δέ, τρέμοντες ἐξ ἀγωνίας, ἀνέμενον ν' ἀκούσωσιν ἀντηχούσας ἐκ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανῶν τὰς ἐπτὰ σάλπιγγας τῶν ἐπτὰ ἀγγέλων τῆς κρίσεως »

Ὡς γνωστόν, ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ χιλιοστοῦ ἔτους ἀνέτειλε καὶ ἔδυσε, χωρὶς ποσῶς νὰ διαταραχθῶσιν οἱ νόμοι τῆς φύσεως. Ἦδη ὅμως δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀνατροπῆς βασιζομένης ἐπὶ σκοτεινῶν κειμένων τῆς Βίβλου, ἀλλὰ περὶ ἀλλοιώσεως τῆς ἰσορροπίας τῆς Γῆς, ἀλλοιώσεως στηριζομένης ἐπὶ ὑπολογισμῶν ἀναμφισβητήτων, περὶ ἀποπείρας ἦν αἱ πρόσδοι τῶν βαλλιστικῶν καὶ μηχανικῶν ἐπιστημῶν. καθίστων

ἀπολύτως πραγματοποιήσιμον. Τὴν φορὰν ταύτην ἡ θάλασσα δὲν θὰ ἀπέδιδε τοὺς νεκροὺς τῆς, ἀλλὰ ἀνὰ δισεκατομμύρια θὰ κατέπινε τοὺς ζῶντας εἰς τὰς ἀχανεῖς αὐτῆς νέας ἀβύσσους.

Ἐνεκα τούτου, μεθ' ὅλην τὴν μεταβολὴν ἣν ἡ ἐπίδρασις τῶν νεωτέρων ἰδεῶν ἐπέφερεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὁ τρόμος οὐχ ἥττον εἶχε προβῆ μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε ἐκδηλώσεις τινὲς αὐτοῦ πρᾶττηρηθεῖσαι κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἔτος νὰ ἐπανηληφθῶσι καὶ ἤδη μετὰ τῆς αὐτῆς παραφορᾶς. Ἐκαστος ἐπέιγετο νὰ προπαρασκευασθῇ διὰ τὴν ἀπέλευσίν του εἰς κόσμον καλλίτερον αἰ προσευχαί τῶν ἁμαρτωλῶν γοερώταται ἀντήχουν ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν ἐκκλησιῶν, αἱ ἁμαρτίαι ἀπεκαλύπτοντο εἰς τοὺς ἐξομολογητάς, οὐδέποτε δὲ εἶχον χορηγηθῇ τοσαῦται ἀφέσεις εἰς θνήσκοντας, μετανοούντας περὶ τὰ λοίσθια τοῦ βίου των! Ἐγένετο μάλιστα λόγος νὰ ζητηθῇ παρὰ τοῦ Πάπα γενικὴ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν πάντων τῶν ἐπὶ τῆς Γῆς ἀνθρώπων, τῶν ἐχόντων ἀγαθὴν τὴν προχίρεσιν, ἀλλὰ συνάμα καὶ πολὺν φόβον καὶ τρόμον.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἡ θέσις τοῦ I. T. Μάστωνος ἀπέβαινεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ μᾶλλον κρίσιμος. Ἡ μίστρες Εὐαγγελία Σκόρβιτ ἔτρεμε μὴ πέσῃ θύμα τῆς παγκοσμίου ὀργῆς καὶ ἐσκέφθη ἴσως πρὸς στιγμὴν νὰ συμβουλευθῇ αὐτὸν νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν ἣν μετ' ἀπαραδειγματίστου ἐπιμονῆς ἐξηκολούθει οὗτος ν' ἀποσιωπᾷ. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε καὶ ἔπραξε καλῶς, διότι βεβαίως ἤθελεν ἐκθέσῃ ἑαυτὴν εἰς κατηγορηματικὴν ἄρνησιν τοῦ Μάστωνος.

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Βελτιμόρης διατελοῦσαν ἤδη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τρόμου, εὐνόητον εἶναι ὅτι ἀπέβαινε δυσχερὲς ἡ συγκράτησις τοῦ πλήθους, διεγειρομένου ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων τῆς Ὁμοσπονδίας καὶ ὑπὸ τῶν τηλεγραφημάτων, ἅτινα ἀλλεπάλληλα ἐφθάνον «ἐκ τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς Γῆς», ὡς λέγει ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, ὅστις ἔγραφεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δομικανοῦ. Ἄν ὁ I. T. Μάστων ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ διώκτου ἐκεῖνου τῶν χριστιανῶν αὐτοκράτορος, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ταχέως θὰ ἐξώφλει, διότι θὰ τὸν ἔριπτον εἰς τὰ θηρία. Ἀλλ' ἴσως θὰ ἔλεγε: «Καὶ μήπως καὶ τώρα δὲν εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ θηρίων;»

Ὅπως καὶ ἂν ᾖ ὁ ἀκλόνητος ὁ I. T. Μάστων ἡρνεῖτο ν' ἀνακοινώσῃ τὴν τοποθεσίαν τοῦ μέρους X, ἐννοῶν καλλίστα ὅτι τοιαύτη ἀνακοίνωσις θὰ καθίστα ἀδύνατον εἰς τὸν πρόεδρον Βαρδικάν καὶ τὸν λοχαγὸν Νίκολ τὴν ἐξακλούθησιν τοῦ ἔργου των.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ πάλη αὕτη ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου πρὸς τὸν κόσμον σύμπαντα ἐνείχεν ὑμολογουμένως πολὺ τὸ θαυμάσιον καὶ ἐμεγά-

λωνεν ἔτι μαλλον τὸν I. T. Μάστων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ καὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῶν συναδέλφων τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου. Οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι ἄνδρες, ἰσχυρογνώμονες, ὡς ἐμπρέπει εἰς ἀποστράτους πυροβολητάς, ὑπεστήριζον ἐκθύμως τὰ σχέδια τῆς εταιρίας Βαρδικῶν καὶ Σας. Ὁ γραμματεὺς τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου εἶχε καταστή τόσον διάσημος, ὥστε πολλοὶ ἀπηυθύνοντο ἤδη πρὸς αὐτὸν δι' ἐπιστολῶν, ὡς πρὸς τοὺς διαβοήτους ἐγκληματίας, μόνον καὶ μόνον ὅπως λάθωσιν εἰς ἀπάντησιν γραμμὰς τινὰς ἐκ τῆς χειρὸς ἐκείνης ἧτις ἐμελλε ν' ἀνατρέψῃ τὸν κόσμον!

Ἀλλὰ τοῦτο, ὅσον ἀξιόζηλευτον καὶ ἂν ἦτο, ἀπέβαινεν οὐχ ἥττον ὁσημέραι μᾶλλον ἐπικίνδυνον. Ὁ ἐκμανεὶς ὄχλος ἡμέραν καὶ νύκτα περιεκύκλου τὴν φυλακὴν τῆς Βαλτιμόρης, ἐκεῖ δέ, ἐν τῷ μέσῳ κραυγῶν καὶ μεγάλου θορύβου, οἱ λυσσώδεστεροι ἐξήτουν τὴν παράδοσιν τοῦ I. T. Μάστωνος, ὅπως ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον τοῦ Ἀντς.

Ἡ ἀστυνομία ἐβλεπεν ἐγγίζουσιν τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ προστατεύσῃ αὐτόν.

Ἡ κυβέρνησις τῆς Βασιλικῆς ἐπιθυμοῦσα νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τοὺς ἀμερικανικοὺς λαοὺς καὶ τοὺς κατοίκους τῶν ξένων χωρῶν, ἀπεφάσισε τέλος ν' ἀπαγγεῖλῃ κατηγορίαν κατὰ τοῦ I. T. Μάστωνος καὶ νὰ τὸν παρὰπέμψῃ ἐνώπιον τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου.

Δι' ἐνόρκων πιεζομένων ἤδη ὑπὸ φρικώδους ἀγωνίας, «ἡ ὑπόθεσις του δὲν θὰ παρετείνετο πολὺ», ὡς ἔλεγεν δ' Ἀλκείδης ὅστις τὸ καθ' ἑαυτόν, ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται εἰδός τι συμπαθείας πρὸς τὸν ἀκλόνητον χαρακτῆρα τοῦ μαθηματικοῦ. Ὅθεν τὴν πρωίαν τῆς 5 Σεπτεμβρίου ὁ πρόεδρος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ δεσμώτου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ εἰς ἣν, τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσῃ τῆς, εἶχε παραχωρηθῇ ἡ ἄδεια αὕτη ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι ἴσως εἰς τελευταίαν ἀπόπειραν ἡ ἐπιρροή τῆς ἀξιόραστου ταύτης κυρίας ἦθελε τέλος ὑπερισχύσῃ. Οὐδὲν μέσον ἔδει νὰ παραμεληθῇ ἐξ οὗ ἡδυνάμηντο νὰ ἐλπίσωσι τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἄν καὶ ἤδη ἀπ' αὐτοῦ γινώσκοντο, ὅτι ἐλάμβανον πλέον τὰ μέτρα των.

«Ὅτι ἐλάμβανον τὰ μέτρα των, ἔλεγον οἱ διορατικώτεροι. Τί ἄλλο θέλομεν! Καὶ τί θὰ κερδίσωμεν, παρακκλοῦμεν, καὶ ἂν κρεμάσουν τὸν Μάστων, ἀφ' οὗ καὶ μετὰ τὸν ἀπαγχονισμόν ἡ καταστροφή θὰ συντελεσθῇ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φρικαλαϊότητι;»

Περὶ τὴν ἑνδεκάτην λοιπὸν ὥραν ὁ I. T. Μάστων εὕρισκετο ἐνώπιον τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ καὶ τοῦ Τζῶν Πρίστις προέδρου

τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς. Εἰς τὴν συνδιάλεξιν των ἥτις ἤρξατο ἀπλούςτατα, ἀντηλλάγησαν αἱ ἐπόμεναι ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, τραχύται ἀφ' ἐνός, ἡρεμώταται ἀφ' ἐτέρου.

Τίς δὲ ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι θὰ ἐπῆρχοντο περιστάσεις καθ' ἃς ὁ I. T. Μάστων θὰ ἦτο ἀτάραχος ἐνώπιον ἄλλων παραφερομένων!

«Διὰ τελευταίαν φορὰν, θέλεται ν' ἀπαντήσετε; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος;

— Εἰς τί; ... παρετήρησεν εἰρωνικῶς ὁ γραμματεὺς τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου.

— Εἰς τὴν ἐρώτησιν περὶ τοῦ μέρους ὅπου μετέβη ὁ συνάδελφός σας Βαρδικῶν.

— Σὰς τὸ εἶπα ἤδη ἐκατοντάκις!

— Ἐπανελαβετέ το δι' ἐκατοστὴν πρώτην φορὰν.

— Εὕρισκεται ἐκεῖ ὅπου θὰ ῥιφθῇ ἡ βολή!

— Καὶ ποῦ θὰ ῥιφθῇ ἡ βολή;

— Ἐκεῖ ὅπου εὕρισκεται ὁ συνάδελφός μου Βαρδικῶν.

(Jules Verne)

*Ἐπὶ συνέχεια

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Εἶνε ἡ καρδιά τοῦ ποιητοῦ ἓνα χρυσὸ
Κλειστὸ βαζάκι τ' οὐρανοῦ ἐδῶ κάτω,
Ἀπὸ τὸ μύρο τῆς Ἐδῆς τὸ περισσὸ
Μὲ τ' ἅγιον χέρι τοῦ Θεοῦ γεμάτο.

Εἶνε ἡ καρδιά τοῦ ἓνα ἐγκόρφον μαγικόν,
Ποῦ 'ς τὰ βαθειά του ἡ φύσις ἔχει βάλει
Κάθε μαργαριτάρη καὶ διαμαντικόν,
Κάθε στολίδι μὲ ἀξία μεγάλην.

Κ' εἶνε γραφτὸ σὲ κάθε νέον ποιητὴν
Ἄν θε νὰ ψάλλῃ ἀληθινὰ μὲ χάρι —
Ἡ Εὐμορφία καὶ ἡ Ἀγάπη νὰ κρατῇ
Τῆς σφαλιχτῆς καρδιᾶς του τ' ἀνοιχτάρι.

Ἐνόσω εὐμορφία κι' ἀγάπη τρυφερὴ
Νοικοκυρεῖται μὲς αὐτοῦ μὲ χάρι,
Καμμινὰ μὲ τ' ἅγιον μύρο δὲν φιλοδωρεῖ,
Κανένα μὲ τὸ πλοῦσιόν της λοβάρη.

Μόνον αὐτὲς ποῦ τῆς κρατοῦνε τὰ κλειδιά
Μὲ τὰ διαμάντια τ' ἀκριβὰ στολίζει,
Μόνον γι' αὐτὲς τοῦ ποιητοῦ λαλεῖ ἡ καρδιά
Καὶ τῆς Ἐδῆς τ' ἀρώματα σκορπίζει...

Μά, Ἀγάπη κι' Εὐμορφία εἶν' ἄτακτα παιδιὰ,
Παίρνουν τὰ πάντα γιὰ χοροῦ παιχνίδια,
Μεθοῦν ἀπ' τὴ γλυκεῖα ποῦ νοιώθουν μυρωδιά,
Θαμβώνουντ' ἀπὸ τὰ πολλὰ στολίδια.

Πῶς ἀπ' τῆς Τύχης τὸν τροχὸ στρεφογυροῦν,
Ἵσαν σβούρα κάθε μιὰ δαιμονομένην,
Πατοῦν τοῦ ψάλτου τὴν καρδιά, ἄχ! καὶ τὴν
Μέσα 'ς τοὺς πέντε δρόμους ῥαγισμένην!....

Τότε θωροῦν τὰ πλοῦτη της ὥς κ' οἱ στραβοί·
Ἀκοῦνε τοὺς καῦμούς της ὥς καὶ οἱ βράχοι.
Τότε ῥοφᾷ τοὺς μόσχους της ὅποιοι διαβῇ,
Κι' ἀρπᾷ ἀπ' τοὺς θησαυροὺς της ὅποιοι λάχνη!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ.